

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko (...) Spółka z o.o.

z siedzibą we W.

o wynagrodzenie za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 19.895 zł brutto (dziewiętnaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami co do kwot:

- 1.200 zł brutto od dnia 11.02.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.03.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.04.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.05.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.06.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.07.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.08.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.09.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.10.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.11.2012r;
- 1.200 zł brutto od dnia 11.12.2012r;
- 695 zł brutto od dnia 11.01.2013r ;
- 2.700 zł brutto od dnia 11.02.2013r;
- 1.100 zł brutto od dnia 11.03.2013r;

- 1.100 zł brutto od dnia 11.04.2013r;

- 1.100 zł brutto od dnia 11.05.2013r do dnia zapłaty

tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia 2012r do kwietnia 2013r;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.800zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 995 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w punkcie I sentencji wyroku nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2.700zł brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 czerwca 2013 r. (data prezentaty), sprecyzowanym pismem z dnia 20 czerwca 2013 r., skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., powódka, M. S. (1) wniosła o zasądzenie kwoty 21.552,17 zł tytułem części należnego jej wynagrodzenia za okres od stycznia 2012 r. do kwietnia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 1.200,00 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.400,00 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.852,17 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

- 2.700,00 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

- 1.200,00 zł od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa, powódka podniosła, iż w dniu 18 sierpnia 2009 r. zawarła ze stroną pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony, zgodnie z którą jej wynagrodzenie wynosiło 2.700,00 zł brutto miesięcznie + premia uznaniowa. Jednocześnie strony zawarły umowę użytkowania osobowego auta pracownika do celów służbowych za wynagrodzeniem ryczałtowym określonym w § 3 umowy.

Powódka wskazała, iż strona pozwana wywiązywała się z wypłaty wynagrodzenia za pracę i wypłaty ryczałtu za korzystanie z prywatnego auta do końca 2011 r.

Od roku 2012 r. strona pozwana, bez jej zgody i bez wypowiedzenia warunków pracy i płacy, zaczęła wypłacać jej kwotę 1.500,00 zł brutto miesięcznie obiecując wyrównanie zaległego wynagrodzenia.

Jednocześnie bez zmiany warunków pracy i płacy zgłosiła zmianę w ZUS podając podstawę opodatkowania kwotę 1.500,00 zł brutto (k. 2-3, 56-57).

Nakazem zapłaty z dnia 8 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał stronie pozwanej, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powódki kwotę: 21.552,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tym, że od kwoty:

- 1200 zł płatnymi od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1400 zł płatnymi od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1852,17 zł płatnymi od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 2700 zł płatnymi od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 1200 zł płatnymi od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

oraz kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ponadto, nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270,00 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy albo wnieść w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana zarzuciła, iż w dniu 30 grudnia 2011 r. pomiędzy stronami zostało zawarte porozumienie zmieniające umowę o pracę, zgodnie z którym zostały zmienione warunki płacy zasadniczej, której nowa stawka została określona na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę i w 2012 r. była to kwota 1.500,00 zł. Pomimo, iż do porozumienia doszło w dniu 30 grudnia 2011 r. to samo pismo zostało sporządzone w styczniu. W dniu 1 lutego 2012 r. po projekt porozumienia do firmy (...) zgłosiła się sama powódka i zabrała je. Firma (...) nie mogła się doprosić od niej oryginału. W styczniu 2012 r. wysokość wynagrodzenia została podwyższona do kwoty 1.600,00 zł.

W styczniu 2013 r. sporządzono duplikat porozumienia ze względu na fakt, iż nikt w spółce nie wiedział gdzie się znajduje i umieszczony w dokumentach spółki.

W związku z dokonaną w lutym 2013 r. sprzedażą udziałów zmianie uległa również spółka obsługująca kadrowo-płacowo stronę pozwaną. Wobec tego zwrócono się do firmy (...) o informacje odnośnie całości dokumentacji. Jednak według wyjaśnień firmy oraz przesłedzeniu w jaki sposób dokumenty spółki były przekazywane w ocenie strony pozwanej przedmiotowe porozumienie zostało przez powódkę wyjęte z dokumentacji.

Strona pozwana wskazała, iż od stycznia 2012 r. otrzymywała wynagrodzenie w kwocie odpowiadającej płacy minimalnej i nie zgłaszała z tego tytułu żadnych uwag. Co więcej, od lutego 2012 r. samodzielnie prowadziła korespondencję mailowa z biurem rachunkowym, które zajmowała się obliczaniem wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w pozwanej spółce i samo podawała przez cały czas wysokość swojego wynagrodzenia (k. 63-68).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2009 r. powódka M. S. (1) zawarła ze stroną pozwaną, (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę o pracę na czas nieokreślony, zgodnie z którą od dnia 18 sierpnia 2009 r. powódka została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dyrektora.

Zgodnie z zawartą umową o pracę strony ustaliły, iż z tytułu świadczonej pracy powódka będzie otrzymywać:

- część stałą wynagrodzenia w wysokości stawki płacy zasadniczej w kwocie 2.700,00 zł brutto miesięcznie + premia uznaniowa,

- część zmienną w postaci premii uznaniowej.

Jednocześnie wypłata wszystkich składników wynagrodzenia miał odbywać się raz w miesiącu, do dziesiątego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

Zgodnie z punktem 5.3 umowy o pracę wszelkie zmiany i/lub uzupełnienia umowy wymagały dla swej ważności formy pisemnej.

Ponadto, strony łączyła umowa o używaniu samochodu prywatnego powódki do celów służbowych w jazdach lokalnych, zgodnie z którą powódka miała otrzymywać co miesiąc zwrot kosztów jazdy w formie ryczałtu przy limicie wynoszącym 700 km.

Dowody: umowa o pracę z 18.08.2009 r. – karta 6-7,

umowa używania osobowego samochodu pracownika do celów służbowych w jazdach lokalnych – karta 38.

Przedmiotem działalności gospodarczej strony pozwanej były usługi sprzątania obiektów i nieruchomości.

Powódka nie miała zakresu obowiązków na piśmie, a do jej obowiązków należało między innymi pomaganie przy rekrutacji pracowników, sprawdzanie i nadzorowanie pracy pracowników na obiektach, składanie zamówień na środki czystości, utrzymywanie kontaktów z zarządcami nieruchomości, na których były prowadzone usługi sprzątania, przekazywanie pracownikom poleceń M. P. (1) oraz prowadzenie spraw biurowych.

Bezpośrednim przełożonym powódki z formalnego punktu widzenia był prezes zarządu strony pozwanej, jednakże faktycznie bezpośrednim przełożonym powódki do momentu sprzedaży udziałów w spółce przez J. M., była jej córka M. P. (1), która w tym czasie faktycznie zarządzała stroną pozwaną.

Sprawami kadrowo płacowymi w okresie kiedy udziałowcem spółki była J. M. zajmowała się firma zewnętrzna S. D. G. we W.. Akta osobowe pracowników, w tym również powódki, znajdowały się w firmie (...). Powódka nie miała dostępu do akt osobowych zarówno swoich jak i innych pracowników.

Powódka nie przygotowywała żadnych dokumentów związanych z wynagrodzeniami. Tabele wynagrodzeń dla wszystkich pracowników zawierające nazwiska pracowników, obiekty na których pracowali, wysokość zasadniczego wynagrodzenia, były przesyłane powódce elektronicznie przez M. P. (1). Powódka mogła edytować tabele tylko i wyłącznie w kolumnie z wysokością premii, gdyż w jej gestii leżało przyznawanie pracownikom ewentualnych premii uznaniowych. Następnie tabele były ponownie przesyłane M. P. (1), która ostatecznie zatwierdzała wysokość wynagrodzenia i albo sama przesyłała tabele z wynagrodzeniem do biura rachunkowego albo też kazała przesyłać je powódce.

Pod koniec 2011 r. doszło do pogorszenia sytuacji finansowej w związku z wypowiedzeniem przez kilku klientów umów dotyczących wykonywania usług sprzątania.

Na początku lutego 2012 r. w trakcie odbioru dokumentów dotyczących zatrudnienia innych pracowników w biurze S., powódce zostało przedstawione porozumienie zmieniające wysokość dotychczasowego wynagrodzenia na kwotę najniższej krajowej. Powódka zapytała się M. P. (2) co to jest za dokument, na co otrzymała odpowiedź, iż kilka dni wcześniej do jej pracodawcy zadzwoniła M. P. (1) i poprosiła o sporządzenie projektu porozumienia celem przekazania go prezesowi zarządu do podpisania.

Wówczas powódka zadzwoniła do M. P. (1) w celu wyjaśnienia kwestii przygotowanego porozumienia i otrzymała informację iż ma ten dokument podpisać. Powódka otrzymała dwa egzemplarze porozumienia, które zwyczajowo zostawiła w biurze strony pozwanej w teczce do korespondencji przekazywanej dla prezesa zarządu. Powódka jednak nie podpisała porozumienia, gdyż nie zgadzała się z obniżeniem jej wynagrodzenia i w tej sprawie rozmawiała między innymi z prezesem zarządu J. M., która zapewniała ją, iż porozumienie nie obowiązuje. Pierwszą wypłatę z obniżonym wynagrodzeniem powódka otrzymała parę dni później. W trakcie późniejszej rozmowy w lutym 2012 r. z M. P. (1), powódka została zapewniona, iż różnica pomiędzy wynagrodzeniem wynikającym z umowy o pracę, a faktycznie wypłacanym jej od stycznia 2012 r. zostanie jej wyrównana w późniejszym czasie.

Od stycznia 2012 r. powódka miała wykazywane w tabeli wynagrodzeń kwotę wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 1.500,00 zł. Powódka próbowała przynajmniej dwa razy edytować otrzymaną od M. P. (1) tabele wynagrodzeń w rubryce wynagrodzenia zasadniczego i zmieniała kwotę wynagrodzenia zasadniczego na wynikającą z umowy o pracę, jednakże efektem tego było to, iż M. P. (1), korygowała wskazane przez powódkę wynagrodzenie ustalając jej wynagrodzenie, w wysokości niższej od minimalnego wynagrodzenia zasadniczego (kwiecień 2012 r. – 1.300,00 zł, sierpień 2012 r. – 847,83 zł, styczeń 1.226,63 zł).

W okresie spornym, powódka kilkakrotnie rozmawiała telefonicznie z prezesem zarządu J. M. oraz M. P. (1) w sprawie wyrównania wynagrodzenia i cały czas otrzymywała zapewnienie, iż wszystko zostanie jej wyrównane w późniejszym okresie.

Na początku 2013 r. doszło do zmian własnościowy strony pozwanej. Dotychczasowego udziałowcę strony pozwanej w rozmowach z ewentualnymi nowymi udziałowcami reprezentowała M. P. (1), która przeprowadzała wszystkie rozmowy dotyczące sprzedaży udziałów.

W dniu 21 stycznia 2013 r. odbyło się spotkanie osób mających nabyć udziały strony pozwanej w osobach: J. K. (1), J. K. (2) oraz L. K. z powódką. Rozmowa dotyczyła między innymi kontynuacji zatrudnienia. Powódka była zainteresowana dalszą współpracą jednakże jej oczekiwania finansowe kształtowały się na poziomie około 3.800,00 zł. Rozmowa nie zakończyła się jednak żadnymi wiążącymi ustaleniami.

W związku z planowanym zakupem udziałów strony pozwanej J. K. (1) i L. K. poprosili D. K. ażeby przejrzała dokumenty spółki i zobaczyła jaki jest jej stan podatkowo-księgowy i kadrowy, co miało stanowić podstawę do podjęcia decyzji o zakupie udziałów. (...) został przeprowadzony przez D. K. w styczniu 2013 r. po wcześniejszym umówieniu terminu z M. P. (1) w obecności R. A.. Odnośnie zatrudnienia powódki, w styczniu 2013 r. M. P. (1) zgłosiła się do firmy (...) i poprosiła M. P. (2) o wydrukowanie porozumienia gdyż wcześniejszy druk zaginął. Następnie przyniosła na spotkanie tylko wybiórcze dokumenty w postaci umowy o pracę na okres próbny, umowy o pracę na czas nieokreślony oraz porozumienie zmieniające wynagrodzenie powódki na kwotę najniższej krajowej. Porozumienie zmieniające zawierało podpisy, jednakże D. K. nie wiedziała czyje były te podpisy. Porozumienie zmieniające M. P. (1) tylko okazała D. K. i razem z pozostałymi dokumentami pracowniczymi powódki zabrała je sobą. Ponadto, D. K. została zapoznana z listami płac powódki, które korespondowały z wysokością wynagrodzenia określonego w porozumieniu zmieniającym. Na tej podstawie D. K. w raporcie z audytu odnotowała, iż wynagrodzenie powódki brutto stanowiła kwota najniższej krajowej (1.500,00 zł do 31 grudnia 2012 r., 1.600,00 zł od 1 stycznia 2013 r.)

D. K. zaczęła prowadzić sprawy kadrowe strony pozwanej od marca 2013 r. i wtedy w połowie marca 2013 r. doszło do przekazania jej dokumentów pracowniczych. Wśród przekazanych dokumentów były również akta osobowe powódki, które były niekompletne i nie zawierały wszystkich dokumentów. W aktach osobowych znajdowały się umowy o pracę zawarte z powódką, jednakże nie było w nich porozumienia zmieniającego, którego wydruk M. P. (1) okazała D. K. w trakcie audytu. Informacje o braku wszystkich dokumentów D. K. przekazała nowemu zarządowi, jednakże początkowo sprawa ta została odłożona na później.

Po zmianach własnościowych strony pozwanej i otrzymaniu pierwszego wynagrodzenia w kwocie najniższej krajowej, powódka rozmawiała z nowym zarządem w sprawie należnego jej wynagrodzenia, na co otrzymała informację, iż ta kwestia jest sprawdzana i będzie podlegała wyjaśnieniu.

W związku z niezadowoleniem z pracy powódki, nowy zarząd strony pozwanej w maju 2013 r. wręczył jej wypowiedzenie umowy o pracę, jednakże wówczas powódka poinformowała pracodawcę, iż jest w ciąży, przez co wypowiedzenie zostało cofnięte. Jednocześnie nowy zarząd poprosił D. K. o sprawdzenie kompletności dokumentacji pracowniczej powódki.

Wówczas pismem z dnia 12 czerwca 2013 r. D. K. zwróciła się na do firmy (...) oraz do powódki przesłanie porozumienia zmieniającego z dnia 30 grudnia 2011 r. do umowy o pracę powódki.

Pismem z dnia 12 czerwca 2013 r. D. K. prowadząca sprawy kadrowo-płacowe i księgowe zwrócił się do zwróciła się na do firmy (...) oraz do powódki przesłanie porozumienia zmieniającego z dnia 30 grudnia 2011 r. do umowy o pracę powódki.

Pismem z dnia 17 czerwca 2013 r. firma (...) poinformowała D. K., iż nie jest w posiadaniu przedmiotowego porozumienia.

Natomiast powódka, pismem z dnia 19 czerwca 2013 r. również oświadczyła, iż nie posiada i nie posiadała i nigdy nie podpisywała żadnego aneksu do umowy o pracę z dnia 18 sierpnia 2009 r.

Dowody: zeznania świadka B. D. – karta 165 (płyta CD),

zeznania świadka M. S. (2) – karta 165 (płyta CD),

zeznania świadka E. U. – karta 165 (płyta CD),

częściowo zeznania świadka M. P. (1) – karta 191 (płyta CD),

zeznania świadka M. P. (2) – karta 191 (płyta CD),

zeznania świadka J. K. (1) – karta 191 (płyta CD),

zeznania świadka J. K. (2) – karta 1914 (płyta CD),

przesłuchanie powódki M. S. (1) k. 198 (płyta CD),

przesłuchanie w char. strony pozwanej L. K. – karta 202 (płyta CD),

protokół z audytu – karta 71-79,

wydruki korespondencji e-maili – karta 90-131,

pisma D. K. z 12.06.2013 r. – karta 79, 86,

pismo firmy (...) z 17.06.2013 r. – karta 80,

pismo powódki z 19.06.2013 r. – karta 87,

pismo biura rachunkowego z 12.06.2013 r. – karta 86,

pismo powódki z 19.06.2013 r. – karta 87.

Do grudnia 2011 r. włącznie, powódka miała wykazywane wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2.700,00 zł brutto i otrzymywała należne jej wynagrodzenie netto w całości.

Natomiast od stycznia 2012 r. strona pozwana zaczęła wykazywać i wypłacać powódce wynagrodzenie w następujących wysokościach:

- styczeń 2012 r. w kwocie 2.058,46 zł, z czego do wypłaty 1.529,32 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 558,46 zł – ubezpieczeni grupowe 40,00 zł).

- luty 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł,

- marzec 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),

- kwiecień 2012 r. w kwocie 1.778,70 zł, z czego do wypłaty 1.324,51 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.300,00 zł + ryczałt za samochód 478,70 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- maj 2012 r. w kwocie 1.932,44 zł, z czego do wypłaty 1.108,70 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.108,70 zł + wynagrodzenie urlopowe 391,30 zł + ryczałt za samochód 432,44 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- czerwiec 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- lipiec 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- sierpień 2012 r. w kwocie 1.432,89 zł, z czego do wypłaty 1.096,81 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 847,83 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- wrzesień 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- październik 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- listopad 2012 r. w kwocie 2.085,06 zł, z czego do wypłaty 1.550,92 zł netto) (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.500,00 zł + ryczałt za samochód 585,06 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- grudzień 2012 r. w kwocie 1.553,20 zł, z czego do wypłaty 1.115,06 zł netto (tymczasem rzeczywiście wypłacono powódce wynagrodzenie w wysokości 1.463,52 zł). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 142,83 zł + wynagrodzenie urlopowe 1.214,31 zł + wynagrodzenie za urlop okolicznościowy 142,86 + ryczałt za samochód 53,20 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- styczeń 2013 r. w kwocie 1.253,22 zł, z czego do wypłaty 902,79zł netto (brak potwierdzenie dokonania przelewu wynagrodzenia). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.226,62 zł + ryczałt za samochód 26,60 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- luty 2013 r. w kwocie 1.627,53 zł, z czego do wypłaty 1.160,00 zł netto (wynagrodzenie w tej wysokości zostało powódce wypłacone). W skład wynagrodzenia wchodziły następujące składniki: wynagrodzenie zasadnicze 1.600,00 zł + ryczałt za samochód 27,53 zł – ubezpieczenie grupowe 40,00 zł),
- marzec 2013 r. powódce zostało wypłacone wynagrodzenie w kwocie 1.160,00 zł netto,
- kwiecień 2013 r. powódce zostało wypłacone wynagrodzenie w kwocie 1.160,00 zł netto,

Dowody: paski wynagrodzenia – karta 23-37,

Potwierdzenie przelewów – karta 8-22.

Zgodnie z raportami miesięcznymi (...) strona pozwana w poszczególnych miesiącach 2012 r. wykazywała jako podstawę składek na ubezpieczone emerytalne i rentowe wynagrodzenie w następującej wysokości:

- styczeń 2012 r. – 1.500,00 zł,
- luty 2012 r. – 1.500,00 zł,
- marzec 2012 r. – 1.500,00 zł,
- kwiecień 2012 r. – 1.300,00 zł,
- maj 2012 r. – 1.500,00 zł,
- czerwiec 2012 r. – 1.500,00 zł,
- lipiec 2012 r. – 1.500,00 zł,
- sierpień 2012 r. – 847,83 zł,
- wrzesień 2012 r. – 1.500,00 zł,
- październik 2012 r. – 1.500,00 zł,
- listopad 2012 r. – 1.500,00 zł,
- grudzień 2012 r. – 1.500,00 zł,
- styczeń 2013 r. – 1.226,62 zł.

Zgodnie z deklaracją PIT-11 w 2012 r. powódka uzyskała przychód w wysokości 25.803,30 zł.

Dowody: raporty (...) karta 40-52,

deklaracja PIT-11 k. 88-89.

W okresie od 3 – 20 maja 2013 r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego, po czym od 21 maja 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Dowody: przesłuchanie powódki M. S. (1) – karta 87,

zaświadczenie lekarskie – w aktach osobowych powódki.

W okresie od 1 lutego 2013 r. do 17 maja 2013 r. powódka zawarła kilka umów zlecenia z firmą (...) -usługowy (...) K. J. we W., w ramach których miała wykonywać czynności koordynacji prac początkowych na osiedlach mieszkaniowych i inne prace według potrzeb. Wynagrodzenie było ustalone na poziomie 2.200,00 zł brutto za pełny miesiąc, natomiast za miesiąc maj 2013 r. zostało ustalone na kwotę 1.300,00 zł.

Dowody: zeznania świadka J. K. (1) – karta 191 (płyta CD),

przesłuchanie powódki M. S. (1) – karta 87.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo było uzasadnione co do zasady i w przeważającej części co do wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 80 zd. 1 k.p., wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego należy stwierdzić, iż strona pozwana nie wywiązała się należycie z obowiązku wypłaty powódce należnego jej wynagrodzenia, albowiem wbrew jej twierdzeniom nie doszło do zmiany warunków wynagradzania powódki.

Okolicznością bezsporną było, iż strona pozwana nie złożyła powódce wypowiedzenia zmieniającego w trybie art. 42 k.p., stanowiącego jednostronne oświadczenie woli.

W toku postępowania strona pozwana podnosiła jednakże, iż strony zawarły porozumienie zmieniające, na mocy którego od 1 stycznia 2012 r. stawka płacy zasadniczej miała wynosić 1.500,00 zł brutto. Jednak w ocenie Sądu, okoliczności podnoszone przez stronę pozwaną nie zostały potwierdzone w toku postępowania. Należy bowiem wskazać, iż w przeciwieństwie do wypowiedzenia zmieniającego (art. 42 k.p.), porozumienie zmieniające jest dwustronną czynnością prawną, która dochodzi do skutku tylko i wyłącznie w drodze zgodnego oświadczenia woli stron.

Zgodnie z art. 66 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jeżeli strona nie oznaczyła w ofercie terminu, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pośrednictwem środka bezpośredniego porozumiewania się na odległość przestaje wiązać, gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie. Złożona w inny sposób przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez większego opóźnienia.

Tymczasem w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, w żaden sposób nie zostało potwierdzone, iż powódka wyraziła zgodę i to na dodatek niezwłocznie, na zaproponowane jej nowe warunki płacowe.

Wprawdzie pracownik może przyjąć ofertę pracodawcy w sposób wyraźny, poprzez np. podpisanie porozumienia, lub też w sposób dorozumiany, czyli poprzez zachowanie się świadczące o tym, iż aprobuje decyzję. Natomiast pracownik może przecież bez żadnego uzasadnienia nie wyrazić zgody na zaproponowane porozumienie. Jednakże w przypadku porozumienia zmieniającego obniżającego wysokości wynagrodzenia pracownika, przy ocenie dojścia do skutku takiego porozumienia należy zastosować ostrzejsze kryteria zgodnego oświadczenia stron porozumienia. Należy bowiem mieć na uwadze, iż w świetle art. 84 k.p. pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę. Wyrażenie zgody pracownika na obniżenie wynagrodzenia musi być zatem jednoznaczne i oczywiste, albowiem w przeciwnym wypadku w świetle art. 84 k.p. należy uznać za sprzeczne z dyspozycją tegoż artykułu.

Z wiarygodnych wyjaśnień powódki wynika, iż strona pozwana, a konkretnie M. P. (1), osoba w rzeczywistości zarządzająca spółką, przedstawiła jej porozumienie zmieniające, jednakże powódka nigdy go nie podpisała i nie wyraziła zgody na obniżenie wynagrodzenia. Tym samym, w ocenie Sądu, nigdy nie doszło w sposób skuteczny do obniżenia powódce wynagrodzenia ustalonego w umowie o pracę z dnia 18 sierpnia 2009 r.

Przede wszystkim, w toku postępowania w żaden sposób nie zostało wykazane przez stronę pozwaną, iż powódka wyraziła zgodę na obniżenie wynagrodzenia w sposób wyraźny, tj. podpisując sporne porozumienie, do akt sprawy nie zostało bowiem przedłożone takowe porozumienie. Dokumentem potwierdzającym zawarcie w formie pisemnej porozumienia nie może być bowiem dokument znajdujący się na k-70 akt sprawy. Nie jest on bowiem podpisany przez żadną ze stron i w świetle art. 245 k.p.c. nie może on stanowić nawet dokumentu prywatnego. W istocie w aktach sprawy znajduje się jedynie wydruk projektu porozumienia, do krórego zawarcia pomiędzy stronami, wedle ustaleń stanu faktycznego sprawy nigdy nie doszło.

Ponadto, w ocenie Sądu, powódka nie wyraziła ewentualnej zgody na zmianę warunków nawet w sposób dorozumiany. Z zeznań powódki jednoznacznie wynika, iż tak naprawdę o obniżeniu wynagrodzenia dowiedziała się na początku lutego 2012 r., kiedy to odbierając w biurze rachunkowym dokumenty, zostało jej przedłożone porozumienie zmieniające i nikt wcześniej nie rozmawiał z nią w tej sprawie. Jednocześnie z wiarygodnych zeznań powódki, potwierdzonych zeznaniami świadków wynika, iż w okresie spornym powódka komunikowała się zarówno z J. M. oraz

M. P. (1) w sprawie wyrównania różnicy pomiędzy wypłaconym jej obniżonym wynagrodzenia od stycznia 2012 r., a tym wynikającym z umowy o pracę. Mało tego sama J. M. zapewniła powódkę, iż porozumienie nie obowiązuje.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, co w ocenie Sądu, jest nader istotne, zgodnie z pkt 5.3. umowy o pracę z dnia 18 sierpnia 2009 r. wszelkie zmiany i/lub uzupełnienia niniejszej umowy wymagały dla swej ważności formy pisemnej.

Skoro zatem w umowie o pracę strony same zastrzegły, iż dla ważności zmiany warunków zatrudnienia niezbędna była forma pisemna pod rygorem nieważności, to brak wymaganej formy jest jednoznaczne z tym, iż nie doszło do skutecznej zmiany warunków zatrudnienia w jakiegokolwiek innej formie, np. ustnie, w sposób dorozumiany itp.

Jednocześnie należy wskazać, iż z wiarygodnych zeznań powódki wynika, że o wysokości należnego jej wynagrodzenia decydowała M. P. (1) i sama powódka nie mogła zmieniać wysokości swojego wynagrodzenia zasadniczego, które było wskazywane przez M. P. (1) w tabelach wynagrodzeń. Ponadto należy wskazać, iż tabele wynagrodzeń załączone do sprzeciwu do nakazu zapłaty nie odnoszą się do całego okresu spornego i trudno nie zauważyć, iż zostały przedstawione w sposób wybiórczy, z pominięciem tychże e-maili, na co wskazywała powódka, które mogłyby potwierdzić, iż to nie powódka decydowała sama o wysokości swojego wynagrodzenia tylko M. P. (1). Jeżeli bowiem wysokość wynagrodzenia zasadniczego zależałaby od samej powódki, to za nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym należałoby uznać, iż sama niejako dobrowolnie wykazywałaby w tabelach wynagrodzeń zaniżone wynagrodzenie, tym bardziej, iż w rzeczywistości nie istniał żaden dokument obniżający jej wynagrodzenie i to w tak drastyczny sposób.

Jednocześnie jak wynika z zeznań M. P. (1) pod koniec 2011 r. sytuacja finansowa spółki pogorszyła się, zatem za nielogiczne należy uznać, iż w żaden sposób nie ingerowała ona w ustalenie wysokości wynagrodzenia pracowników, przyglądając się biernie jak zadłuża się pozwana spółka. Ponadto, jak wynika ze zgromadzonego postępowania dowodowego po 2012 r. powódka nie miała przyznawanej premii, a składnik tego wynagrodzenia nie zależał od powódki tylko właśnie od M. P. (1). Trudno zatem przyjąć, iż pozbawiając powódkę premii jednocześnie nie ingerowała w jej wynagrodzenie zasadnicze i kontekście złej sytuacji finansowej nie miała na nie żadnego wpływu.

Na marginesie należy tylko zwrócić uwagę, iż w toku postępowania strony pomimo, iż były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników nie zawnioskowały o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. M., a więc osobę, która miała w imieniu strony pozwanej podpisać z powódką sporne porozumienie. Jest ona bowiem jedną z osób mogącą posiadać istotną wiedzę w przedmiocie spornego porozumienia. Natomiast z twierdzeń powódki, nie zakwestionowanych przez stronę pozwaną wynika, iż J. M. oświadczyła jej w trakcie rozmowy telefonicznej, iż owo porozumienie nie obowiązuje. Skoro zatem wedle twierdzeń powódki, co do których w ocenie Sądu nie było podstaw nie dać im wiary, prezes zarządu J. M. oświadczyła, iż porozumienie nie obowiązuje to w ogóle trudno przyjąć, iż doszło do złożenia zgodnego oświadczenia woli stron porozumienia.

Reasumując materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia iż strony realizowały w sposób dorozumiany porozumienie zmieniające którego nie podpisały. Wbrew twierdzeniom pozwanego powódka nie miała wpływu na ustalenie swojego wynagrodzenia; ograniczała się do przysyłania tabel wynagrodzeń z naniesieniem propozycji premiovych dla pracowników sprzątających bez możliwości korekty wysokości i składników swojego wynagrodzenia. Gdy to dwukrotnie uczyniła; miało to ujemne konsekwencje dla wysokości jej wynagrodzenia (obniżenie poniżej pułapu minimalnego), co znajduje swoje odzwierciedlenie w dowodach w dokumentach w miesiącach wskazanych przez powódkę.

Przekonujące z punktu widzenia dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych są wyjaśnienia powódki odnośnie braku występowania na piśmie czy mailowo do pracodawcy z wezwaniami do uregulowania wynagrodzeń, interwencji w PIP. Powódka racjonalnie wskazała, iż wiązało się to z obawą o utratę pracy, trudną sytuacją rodzinną (kredyty) i ciągłymi obietnicami P. z którą powódka miała dobre koleżeńskie relacje.

W tym kontekście powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, co do wyrównania wynagrodzenia za następujące okresy: styczeń – kwiecień 2012 r., czerwiec – sierpień 2012 r., październik – listopad 2012 r. oraz

wypłaty całego wynagrodzenia zasadniczego za styczeń 2013 r., gdyż za ten miesiąc powódka nie otrzymała wcale wynagrodzenia.

Za miesiąc maj 2012 r. powództwo mogło zostać uwzględnione, co do kwoty 1.200,00 zł w pozostałej części (200,00 zł) podlegało oddaleniu, albowiem wynagrodzenie za ten miesiąc powódka otrzymała w wysokości 1.500,00 zł zatem różnica w wynagrodzeniu wynosiła 1.200,00 zł, a nie 1.400,00 zł jak w pozwie (2.700,00 zł – 1.500,00 zł = 1.200,00 zł).

Za miesiąc wrzesień 2012 r. powództwo mogło zostać uwzględnione, co do kwoty 1.200,00 zł w pozostałej części (652,17 zł) podlegało oddaleniu, albowiem wynagrodzenie za ten miesiąc powódka otrzymała w wysokości 1.500,00 zł zatem różnica w wynagrodzeniu wynosiła 1.200,00 zł, a nie 1.852,17 zł jak w pozwie (2.700,00 zł – 1.500,00 zł = 1.200,00 zł).

Za miesiąc grudzień 2012 r. powództwo mogło zostać uwzględnione, co do kwoty 695,00 zł w pozostałej części (505,00 zł) podlegało oddaleniu, albowiem wynagrodzenie za ten miesiąc powódka otrzymała w wysokości 2.005,00 zł zatem różnica w wynagrodzeniu wynosiła 695,00 zł, a nie 1.200,00 zł jak w pozwie (2.700,00 zł – 2.005,00 zł = 695,00 zł).

Za miesiące luty - kwiecień 2012 r. powództwo mogło zostać uwzględnione, co do kwot po 1.100,00 zł/m-c w pozostałej części (po 100,00 zł/m-c) podlegało oddaleniu, albowiem wynagrodzenie za miesiące te powódka otrzymała w wysokości 1.600,00 zł zatem różnica w wynagrodzeniu wynosiła 1.100,00 zł, a nie 1.200,00 zł jak w pozwie (2.700,00 zł – 1.600,00 zł = 1.100,00 zł).

O odsetkach za zwłokę w wypłacie zasądzonego wynagrodzenia orzeczono zgodnie z pozwem w oparciu o treść art. 481 k.c., albowiem zgodnie z umową o pracę z dnia 18 sierpnia 2009 r. termin wypłaty wynagrodzenia był ustalony na dziesiąty dzień każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

Opierając się o dokonane rozważania, Sąd uwzględnił powództwo co do zasady wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę, o czym **orzeczono w punkcie I sentencji wyroku**, jednocześnie **w punkcie II sentencji** oddalając powództwo ponad kwoty nie przysługującego wynagrodzenia i łącznie z nim dochodzony odsetek za zwłokę.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, odwołał się przede wszystkim do dowodów nie kwestionowanych przez strony i nie budzących żadnych wątpliwości a mianowicie dokumentów potwierdzających wysokość przyznanego i wypłaconego powódce wynagrodzenia, w szczególności umów o pracę, potwierdzeń przelewów, pasków wynagrodzeń i druków (...).

Jednakże Sąd pominął dowód w postaci porozumienia zmieniającego, albowiem jako dokument nie podpisany przez żadną ze stron nie mógł on stanowić dowodu zawarcia pomiędzy stronami zgodnego oświadczenia woli w formie pisemnej w zakresie obniżenia wynagrodzenia zasadniczego powódki. Dodatkowo należy tylko wskazać, iż dokument ten nawet nie został potwierdzony za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego reprezentującego stronę pozwaną

Oceny zeznań świadków oraz stron Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i w ocenie Sądu, w większości należało uznać je za wiarygodne albowiem były one jasne, spójne i logiczne. Świadkowie B. D., M. S. (2) oraz E. U. potwierdzają fakt, iż powódka w okresie spornym przeprowadzała z M. P. (1), osobą faktycznie zarządzającą spółką, rozmowy zarówno telefoniczne jak i osobiste w sprawie wyrównania przez stronę pozwaną obniżonego bez jej zgody wynagrodzenia zasadniczego. Ponadto z wiarygodnych zeznań powódki wynika, iż miała ona zapewnienie zarówno od ówczesnego prezesa zarządu J. M. oraz od M. P. (1), iż wszystkie zaległości zastaną jej wyrównane. Należy wskazać, iż powyżsi świadkowie nie mieli żadnych powodów, ażeby zeznawać na niekorzyść którejkolwiek ze stron, albowiem nie pozostawili w konflikcie z żadną ze stron, natomiast świadek M. S. (2) dodatkowo nigdy nie była pracownikiem strony pozwanej.

Zeznania świadka M. P. (1) były wiarygodne tylko w części w jakiej korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Przede wszystkim, jak wynika z jej zeznań, nigdy nie widziała podpisanego porozumienia zmieniającego, a jednocześnie próbowała dowodzić, iż takowy fakt miał miejsce, tym samym popadała w sprzeczność,

a biorąc pod uwagę, iż w rzeczywistości to ona była osobą zarządzającą spółką – co potwierdzają zeznania nie tylko powódki ale również świadków, a prezesem zarządu była jej matka J. M. to jej twierdzenia w tym zakresie należy uznać za mało przekonujące. Tym bardziej, iż jak wynika z zeznań świadka D. K. w trakcie audytu przeprowadzonego przez nią pod koniec stycznia 2013 r. to właśnie M. P. (1) przedstawiła jej do wglądu porozumienie zmieniające (wraz z dwoma umowami o pracę), które ponoć było podpisane przez obie strony i na podstawie tegoż dokumentu sporządziła ona odpowiednią adnotację w protokole z audytu, jednakże po przejęciu przez nią akt osobowych powódki tego porozumienia nie było w aktach osobowych powódki, natomiast powódka nie miała dostępu do swoich akt osobowych. Jeżeli więc okazany D. K. dokument miałby być w rzeczywistości podpisany faktycznie przez powódkę, to w takim przypadku M. P. (1) nie miałaby żadnego powodu ani interesu, ażeby nie załączyć tego dokumentu do akt osobowych powódki, gdyż był to w gruncie rzeczy jedyny i niepodważalny dowód na faktyczną zmianę warunków zatrudnienia powódki, chyba że porozumienie okazane D. K. pomimo, iż było podpisane, to w rzeczywistości nie zawierało autentycznego podpisu powódki, a zostało ono okazane przez M. P. (1) tylko i wyłącznie na potrzeby audytu na potwierdzenie rzekomego braku zobowiązań wobec powódki. Wydaje się to tym bardziej logiczne i sensowne albowiem jak wynika z zeznań świadka M. P. (2) w styczniu 2013 r. (najprawdopodobniej przed audytem) przekazała ona M. P. (1) czysty, przez nikogo nie podpisany duplikat porozumienia zmieniającego. Natomiast ewentualne zaległości finansowe w stosunku do powódki w tak dużej kwocie z pewnością wpłynęłyby negatywnie na decyzję w sprawie sprzedaży spółki, a jak wynika z zeznań świadka D. K. w takich okolicznościach nie rekomendowałyby nowym udziałowcom zakup spółki, co jednak absolutnie nie było już po myśli M. P. (1), z czego doskonale zdawała ona sobie sprawę.

Ponadto, należy zwrócić uwagę, iż zeznania świadka M. P. (1), pomimo, iż była ona osobą bezpośrednio związaną z okolicznościami stanu faktycznego dotyczącego przedmioty niniejszego sporu, były dość ogólnikowe, mało precyzyjne, w dużej części zasłaniała się niepamięcią, co w ocenie Sądu, kierując się doświadczeniem życiowym należy uznać za mało prawdopodobne.

Zeznania świadków M. P. (2), J. K. (1), J. K. (2) oraz D. K., w ocenie Sądu, należało uznać za wiarygodne, gdyż korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie. Jednakże zeznania świadka J. K. (2) były mało przydatne dla ustalenia istoty stanu faktycznego, gdyż uczestniczył on tylko w jednym spotkaniu z powódki i praktycznie jego wiedza w przedmiocie sporu była niewielka. Ponadto, zeznania świadków J. K. (3), czy D. K. z oczywistych względów mogły się odnosić w gruncie rzeczy tylko do niewielkiego ułamka okresu spornego przypadającego tylko na 2-3 miesiąc 2013 r.

Jednocześnie, Sąd pominął dowód z zeznań świadka I. K. albowiem świadek ten nie posiadał żadnej bezpośredniej wiedzy na przedmiotu sporu, i w gruncie rzeczy były one nie istotne.

Analizując wyjaśnienia stron, Sąd dał wiarę zeznaniom powódki M. S. (1), gdyż były one spontaniczne, szczere i korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie. Przede wszystkim powódka w sposób logiczny i spójny była w stanie zrelacjonować przebieg zdarzeń związanych z przedmiotem sporu.

Zeznania przesłuchanego w charakterze strony pozwanej L. K., były wiarygodne w części w jakiej korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie. Pozwany z oczywistych względów nie mógł posiadać wiedzy co do wydarzeń roku 2012 r. a jego zeznania mogły być oceniane tylko i wyłącznie w kontekście okresu dotyczącego 2013 r. Twierdzeń pozwanego co do tego, iż powódka mogła wyjąć sporne porozumienie ze swoich akt osobowych, w ocenie Sądu, należy uznać za niewiarygodne i mało logiczne. Przede wszystkim przypuszczenia te pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. P. (1) która zeznała, iż nie widziała spornego porozumienia podpisanego przez obie strony. Skoro więc nie widziała ona takowego dokumentu, a należy tutaj zwrócić uwagę, iż była ona w rzeczywistości osobą zarządzającą spółką przed jej sprzedażą, to trudno w ogóle przypuszczać, iż takowy dokument w ogóle zaistniał w obrocie prawnym i że akurat to powódka miałaby go wyciągnąć ze swoich akt osobowych tym bardziej, iż wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie miała do nich dostępu.

Orzeczenie o kosztach **w punkcie III sentencji wyroku**, znajduje podstawę w treści art. 100 zd. drugi k.p.c., Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej pracownik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, albowiem powódka wygrała powództwo co do zasady i w przeważającej części co do wysokości.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły 1.800,00 zł.

O obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną, opłaty od pozwu, od której powódka był zwolniona z mocy ustawy, które zostały poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa, orzeczono **w punkcie IV sentencji wyroku** na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 1 i 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jako, że powódka wygrała sprawę w przeważającej części, wobec czego strona pozwana obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, kwotę 995,00 zł tytułem opłaty od pozwu.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono jak w **pkt V sentencji wyroku** na zasadzie art. 477² § 1 k.p.c., w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, którego wysokość wynosiła 2.700 zł brutto.